

Utorok 26. januára 2016

Text: F 2, 12 – 13

¹²A tak, moji milovaní, ako ste vždy boli poslušní, nielen v mojej prítomnosti, ale ešte viac teraz v mojej neprítomnosti, s bázňou a s chvením konajte svoje spasenie. ¹³Však boj je ten, ktorý pôsobí vo vás, aby ste aj chceli aj činili nad svoju dobrú vôľu.

Piesne: ES č. 496, 448

Zamyslenie nad Božím slovom:

Koľkokrát sme už skúsili, že vo svojej sebaistote – keď sme si mysleli, že máme recept na život, na manželstvo, na vieru, na všetko – sme jednoducho zlyhali a spadli. Práve vo chvíli, keď sme to najmenej čakali. Keď bolo všetko úplne dokonalé. Prekvapilo nás to, s čím sme vôbec nerátali. Výpoveď, rozvod, choroba – jedno za druhým – nám postupne dávali na vedomie, že to, čo sa zdá byť neochvejné, sa veľmi ľahko rozsype. Keď si teda čítame slová apoštola „... s bázňou a s chvením konajte...“, musíme uznať, že bázeň a chvenie potrebujeme ako soľ, a to vo všetkých oblastiach života: v živote spoločenskom, súkromnom i v živote viery. Áno, viac bázne a viac chvenia by sme potrebovali všetci. Menej sebaistoty, menej neomylnosti, menej trvania na svojej pravde. To by bol naozaj účinný recept na život, na manželstvo, na vieru, na všetko. Skúsme sa teda pozrieť na seba a pýtať sa: Nakoľko som schopný sebareflexie, sebakritiky a následnej zmeny mysle? Som schopný prijať, že nie som neomylný? Že môj život, moje manželstvo, moja práca, moja viera nie sú ideálne? Že nemám všetko pod kontrolou? A som ochotný prijať, že je tu niekto väčší ako ja? Niekto, kto má skutočne všetko pod kontrolou? Som ochotný načúvať Jeho slovu? Dovoľiť Mu, aby ma usmernil? Aby mi ukázal svoju vôľu? Aby ma ňou formoval? Mnohí sa bojíme toho, čo sa stane, keď sa podriadime Bohu. Váhame: Čo od nás bude chcieť? Prinúti nás vzdať sa vecí, ktoré máme radi? Urobí z nás čudákov, ľudí neprít'azlivých a nerozmýšľajúcich, ktorí na všetko, čo ich postretne, povedia, že Boh to tak chcel, že je to Božia vôľa? Nie, tak to nefunguje. Boh nás k ničomu nenúti. Boh nám neberie radosť zo života ani z nás nerobí pasívnych a neschopných ľudí. Náš text hovorí, že Boh „pôsobí vo vás, aby ste aj chceli, aj činili“. To znamená, že ak sa otvoríme Božiemu pôsobeniu, už nebudeme konať podľa seba, ale podľa toho, čo chce Boh. Nebudeme budovať na sebe, ale na Bohu; nebudeme sa spoliehať na seba, ale na Boha. On bude tá istota, ktorá sa nerozsype, aj keby všetko okolo nás padlo. A budeme aktívni, neuveriteľne aktívni skrze lásku, ktorú nám rozleje v našich srdciach. Na konci tejto perikopy čítame o Pavlovej nesmiernej radosi z viery a zo služby; o radosi zo života s Bohom (v. 17 a 18). Nech nás táto radosť nesie, keď svoju vôľu odovzdáme Pánu Bohu aj dnes! Amen.

Modlitba:

Pane Bože, odpusť mi, že beriem veci do svojich rúk. Dobré viem, že ich sám nevyriešim. Preto Ti v tejto chvíli odovzďávam svoju vôľu a prosím: Naplň ma svojou vôľou. Chcem žiť, pracovať, milovať a veriť, ako Ty chceš. Ty si moja pevnosť, sila a stálosť. Tebe dôverujem. Amen.

Mgr. Mária Popičová, zborová farárka v CZ ECAV Nesvady a konseniorka Dunajsko-nitrianskeho seniorátu (DNS)